

РЕШЕНИЕ

№ 3323

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 12.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3530** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145- 178 АПК, вр. с чл.12 ,ал.1 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Б. Г. срещу Заповед № 31/25.01.2021 г. на Управителя на НОИ, с която на основание чл. 108, ал. 1, във връзка с чл. 12, ал. 1 и ал. 4 от ЗДСл, служебното и правоотношение е прекратено без предизвестие, в рамките на едногодишния срок за изпитване, считано от 27.01.2021 г. Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се, че служебното правоотношение е прекратено след изтичане на срока за изпитване, както и в нарушение на закрилата по чл. 333 от КТ.

В съдебно заседание, оспорващият ,редовно и своевременно призован, не се явява, не изразява становище.

Ответникът по оспорването Управителят на НОИ, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Представя писмено становище и бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, прие за установено следното: .

Видно от Заповед № 5799/03.09.2019 г. на управителя на Националния осигурителен институт (НОИ) и на основание чл. 9. ал. 1. чл. 12, ал. 1, чл. 10д, ал.6 във връзка с ал. 5 от Закона за държавния служител (ЗДСл), Б. Г. е назначена на длъжност експерт по

осигуряването в сектор „Парични обезщетения за безработица по регламенти и международни договори и гарантирани вземания“¹, отдел „Парични обезщетения за безработица и гарантирани вземания“, дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ в ТП на НОИ - С. град, считано от 09.09.2019 г. На 01.02.2005 година отново между Агенция по заетостта, представлявана от изпълнителния директор и П. Р. А. е сключен Договор №28, по силата на който А. в качеството на изпълнител поел задължение да извърши подробно описаните в 6 точки дейности на територията на област Т., като изнесен консултант на Дирекция „Предприсъединителни фондове и международни дейности“, определен бил срокът на договора, правата и задълженията на страните, възнаграждението на изпълнителя 1050 лева/видно от приложение на лист 86 - -88 Договор/.

От представените по делото справки за ползвани платен отпуск и такъв по болест се установява, че за периода на действие на служебното правоотношение жалбоподателят е бил в законоустановен отпуск общо в размер на 141 календарни дни.

Видно от приложената по делото Декларация по чл.111 от ЗДСл и цитираната по-горе заповед, жалбоподателят е бил назначен за първи път на държавна служба.

С процесната Заповед № 31/25.01.2021 г. и на основание чл. 108, ал. 1, във връзка с чл. 12, ал. 1 и ал. 4 от ЗДСл, служебното правоотношение с жалбоподателя е прекратено без предизвестие, в рамките на едногодишния срок за изпитване, считано от 27.01.2021 г. Същата е връчена при условията на отказ н 26.01.2021г., в присъствието на трима свидетели. На гърба на заповедта е отбелязано, че копие от същата е връчена лично на Б. Г. на 26.01.2021 г.

По делото не се спори, че жалбоподателката страда от онкологично заболяване.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира предявената жалба срещу оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.12,ал.1 от ЗДСл за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество,жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Обжалваната заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.чл.21,ал.1 АПК,вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.108 от ЗДСл. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма,съдържа ли правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобитият ранг.

Доказателствата по делото сочат, а и страните не спорят че оспорената заповед, е издадена от орган по назначаването – управителят на НОИ. При издаването на

заповедта, органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма, материалноправните и процесуалноправните разпоредби и е посочил правното основание за издаването и - чл.12, ал.1 от ЗДсл. Разпоредбата на този текст постановява, че органът по назначаването може да прекрати всяко служебно правоотношение, възникнало за първи път, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност, без да отправя за това предизвестие.

В настоящия случай безспорно се установява че оспорващият Г. е назначен за първи път на държавна служба- обстоителство, установяващо се от приложената на лист 18 от делото Декларация, изходяща от самия оспорващ и подадена от него лично на основание чл.111, ал.2 от ЗДСЛ при постъпването му на държавна служба.

Предвиденият по 5 чл.12, ал.1 от ЗДСл едногодишен срок по чл.12, ал.1 по същество е изпитателен, уговорен в полза на органа по назначаването. При прекратяването на служебното правоотношение на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл не се изследва спазването на служебната дисциплина от страна на държавния служител, както и мотивите за прекратяване на правоотношението. При едностранното прекратяване на служебното правоотношение, органът по назначаването по силата на самия закон - чл.108, ал.1 от ЗДсл не е длъжен да излага фактически и основания и да аргументира защо и по какви причини прекратява служебното правоотношение. Такива следва да се излагат само при прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл/ при обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения/, която безспорно в настоящия случай не е налице.

При възникнало служебно правоотношение за първи път и уговорен едногодишен срок за изпитване в полза на органа по назначаването, преценката за прекратяване на служебното правоотношение е такава по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол, тъй като право прекратяващ факт е самото волеизявление, направено в рамките на този срок. В подкрепа на тази теза и самият израз в закона /чл.12”може”/. В тази връзка, съдът приема, че прекратяването на служебното правоотношение от страна на органа по назначаването по реда на чл.12 от ЗДСл не представлява произвол от страна на администрацията, а законово призната възможност при наличието на визираните в тази норма предпоставки, органът по назначаването да прекрати едностранно възникналото служебно правоотношение.

Д. на оспорващия, че срокът за изпитване е изтекъл, тъй като видно от справка, изготвена от отдел ”Управление на човешките ресурси” на НОИ, която прилагам, през време на служебното правоотношение Б. Г. е ползвала следните отпуски: платен и неплатен отпуск в размер на 43 работни дни (60 календарни дни) и отпуск за временна неработоспособност в размер на 59 работни дни (81 календарни дни). В тази връзка, към едногодишния срок за изпитване следва да се добави и времето, през което същата е била в отпуск (общо 141 календарни дни). При възникнало правоотношение на 09.09.2019 г., едногодишният срок по чл. 12, ал. 1 ЗДСл изтича на 09.09.2020 г. В случая същият се „удължава” със 141 дни. Предвид изложеното, изпитателният срок на Б. Г. изтича на 28.01.2021 г.

Ето защо, съдът намира, че прекратяването на служебното правоотношение е законосъобразно в рамките на срока за изпитване.

Що се касае до възражението за незаконосъобразност на обжалваната заповед поради неспазване закрилата по чл.333 от КТ, съдът намира следното:

На първо място, единствената закрила при прекратяване на служебното правоотношение, която ЗДсл предвижда е уредена в чл.107б от Закона и касае само и единствено закрила на държавни служителки,които ползват отпуск за бременност и раждане и то само на основание чл. 10б, ал. 1,т. 1,както и когато служителката е бременна.Визираната в чл.333 от КТ специална закрила при прекратяване на трудовото правоотношение не може да намери приложение,тъй като на първо място, Законът за държавния служител е специален и урежда по различен и нов начин условията и реда за възникване и прекратяване на служебното правоотношение с държавните служители.

Назначаването на Б. Г. на държавна служба е породило правоотношение, чието регулиране се осъществява от административното право, респективно неговото прекратяване безспорно се подчинява на правилата на административното право в частност на правилата на ЗДСЛ, а в последния липсва препращаща норма към КТ, респ. недопустимо е позоваването на права, произтичащи от нормите на КТ и приложими за друг тип правоотношения.Наличието на нарочна уредба на правното положение на държавните служители, отклонения от нея могат се предвидят само с изрична правна норма. Ето защо, отсъствието на идентична норма в ЗДСЛ на тази от КТ не означава непълнота на правната уредба и не дава възможност да се правоприлага по аналогия.

С оглед изложено, съдът намира, че оспорената заповед не страда от пороци, които обуславят нейната незаконосъобразност и като административен акт, отговарящ на условията за редовно действие на административните актове, предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

Предвид изхода на правния спор, следва да бъде уважено искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв., съобразно чл. 8. ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от гореизложеното на основание чл.122 от ЗДСл,врс чл.173 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Ц. Г., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място]. [улица]. ет 3. ап. 10, срещу Заповед № 31/25.01.2021 г. на Управителя на Националния осигурителен институт, като неоснователна.

ОСЪЖДА Б. Ц. Г., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място]. [улица]. ет 3. ап. 10, ДА ЗАПЛАТИ на Националния осигурителен институт сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване ва 14-дневен срок от съобщаването му на страните, пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: